

almindeligt Købmandsudtryk, netop er dette, at naar en Købmand har sluttet en Leveringskontrakt med Udlandet, f. Eks. paa 3 Maaneder, saa maa han for at kunne kalkulere sin Pris med Sikkerhed have Lov til allerede nu at inddække sin Valuta, det vil altsaa med andre Ord sige, allerede nu at købe Valuta, der forfalder om 3 Maaneder. Det er altsaa netop det, som Valutacentralen nu ønsker at faa stoppet. Den daværende Handelsminister stod nemlig paa det Standpunkt, som han ogsaa hævdede her i Tinget, at det var ganske legitimt, ganske forstaaeligt, forklarligt, noget, der ikke kunde være nogen Tvivl om, at i det hele taget enhver Importør maatte have Lov til saaledes at inddække sine Valutaforpligtelser, thi ellers var han jo ikke i Stand til at kalkulere sin Indkøbspris med Sikkerhed. Jeg gjorde ham opmærksom paa, at deraf fulgte med Nødvendighed, at han maatte tillade Spekulation i Valuta eller for at bruge et mildere Udtryk, da Spekulation jo en Gang har faaet en ilde Klang her i Landet — besynderligt nok —, at man maatte ogsaa tillade Folk at sælge paa Tid, man maa altsaa tillade Kapitalister, om jeg saa maa sige, at gøre de modgaaende Operationer.

Der er det jo saa heldigt, at man har en Autoritet som Grosserer-Societetet, der i sin Tid, i 1896, under selve Tietgens Forsæde har udtalt sig overordentlig tydeligt om det Emne, idet Komiteen den Gang udvikler, at en Børs, hvor der kan handles paa Tid — det gælder altsaa baade Varehandel og Valutahandel —, er en Støtte for den legitime Handel og netop væsentligst er til for dennes Skyld. Paa en saadan Børs dækkes saavel Producent- som Afsætningsrisikoen, og i Stedet for at disse Risikoeer tidligere maatte bæres af enkelte, bliver de nu gennem disse Tidsforretninger saa at sige væltet over paa mange Hundreders eller Tusinders Skuldre. Hvad der sker ved Etableringen af saadanne Tidsforretninger, er dette, at der drages en Mængde Kapital ind i den paagældende Forretning for der at finde Anvendelse som en Slags Forsikringsfond. At ville have en Børs med saadanne Tidsforretninger, men samtidig at ville holde alle andre end Effektivhandlere borte fra denne er som Følge heraf simpelt hen en Modsigelse, thi selve Forsikringen kræver som Forudsætning, at der er Kapitalister, der vil bære Risikoen. Naar mange anser den nuværende Pris gunstig og altsaa vil sælge et Parti for at dække sig, saa maa der naturligvis paa den anden Side være Folk, som omvendt

anser den samme Pris for gunstig til Indkøb. Skal i det hele taget en saadan Forsikringsforretning være mulig, maa een Forudsætning være til Stede: der maa være en Mængde, som spekulerer og ikke vil forsikres, men tværtimod forsikre.

Det er dette, som den daværende Handelsminister ikke saa, men som fremgaar tydeligt nok af en Udvikling som denne og let forstaas i sig selv, at naar man staar paa det Standpunkt, han stod paa og efter min Mening med Rette som Købmand stod paa, nemlig at en Købmand maa have Lov til at dække sin Risiko, med andre Ord forsikre sig mod Stigning i Valutaen, idet saadan Valutastigning ganske kan ødelægge, sprænge hans Prisberegninger, saa følger deraf, at der dog maa være nogen, som gør den modgaaende Operation, som jeg udtrykte mig for, der maa være nogen, som vil sælge Valutaen, og som altsaa i Modsætning til ham ikke er bange for, at Prisen paa den paagældende Valuta skal stige, men tværtimod gaar ud fra, at den vil falde, og just omvendt vil dække sig mod dette. Det kan ikke være nok at ville sikre Købmænd Lejlighed til at forsikre sig, naar man ikke sørger for Forsikringstagere. Det kan ikke nytte at ville henvise Folk til at assurere, naar man ikke har Assurandører. Jeg peger altsaa paa, at Konsekvensen af det Standpunkt, som den tidligere Handelsminister stillede sig paa, og ud fra hvilket han anbefalede Forslaget, bliver, at Spekulation, oven i Købet i Valuta, er en fuldkommen Nødvendighed. Derigennem dannes der, som det her siges, i Virkeligheden en Slags Forsikringsfond for den legitime Handel. Nu er der jo intet mere ejendommeligt, end at man danner en Institution, der mener — efter mit Skøn urigtigt, men det er en Ting for sig —, at dens særlige Hverv just er at forhindre Spekulationen. Og hvad gør den saa? Saa træffer den en Foranstaltning, som kaster hele den legitime Varehandel ind i Spekulationen, tvinger den, for saa vidt den kan købe paa Tid, til at vente med at dække sine Valutaforpligtelser, til de er forfaldne, med andre Ord til at tage Risikoen for en Stigning, selv om den derved forstyrres i sine Beregninger; der bringes derved et fuldkomment Hasardmoment ind i enhver Forretning.

Hvilke *kunstige* Midler man maa anvende — det er det, man kalder at „stoppe Huller“ —, ses bedst af § 2, hvor der opregnes forskellige Maader, som man fremtidig ikke kan benytte til at betale sin Gæld paa til Udlandet; man kan f. Eks. ikke